

סיכום הרמב"ם היומי

פרק י"א – הכופר

הדין: בעל השור משלם את שווי הנהרג ליורשיו. השור עצמו נסקל, ולאחר גמר דין הריהו אסור בהנאה ואינו ברשות בעליו. (א-ג)

• יום שלישי, כ"ב ניסן •

פרק י"ב – החופר בור

הדין: אדם חייב על בעל חי שהוזק בבור, בתנאי: שהבור בבעלותו או שחפרו בלי רשות, ושהבור מסוגל להמית. (א-כב)

פרק י"ג – כלים

הדין: תקלה מכל סוג שהוא, נחשבת מתולדות הבור. אך לעולם אין חייבים בבור על כלים שהוזקו (כמפורט). (א-כז)

פרק י"ד – המדליק

הדין: אדם חייב על הדלקת אש שהתפשטה והזיקה מחוץ לרשותו. ובלבד שלא היתה במקום גדר מספיקה, והדברים שהוזקו היו אמורים להיות היכן שהיו. (א-יז)

• יום רביעי, כ"ג ניסן •

הלכות גניבה

פרק א' – הגונב

פרטי הדין: (א) האיסור – לגנוב בסתר בשום צורה; (ב) התשלום – בכללות משלם כפל, ואם הודה מעצמו משלם רק קרן, ואם טבח ומכר משלם ארבעה וחמשה; (ג) הבעלות – של הבעלים המקורי, מלבד לאחר ייאוש ושינוי החפץ. (א-יח)

• יום ראשון, כ' ניסן •

הלכות נזקי ממון

פרק ו' – איזהו מועד

ההגדרה: מועד זהו שור שנגח מיוזמתו בשלושה ימים, והעידו בו בבית דין בפני בעלים בר-דעת. והשור נחשב מועד רק לאותו תחום בו הוא הוחזק כמזיק. (א-ג)

פרק ז' – שור שהזיק

הדינים: (א) שמירה – הבעלים פטור על נזקי שור מועד אם שמרו כראוי; (ב) נגח אדם – כאילו הזיק ממון; (ג) שמאות הנזק – הנזק מקבל את נבלת השור שניזוק, והמזיק משלם את ההפרש. (א-ג)

פרק ח' – שור ישראל

בעלי השור: (א) ישראל – דיני נזקים קיימים רק כאשר היתה הוכחה ברורה ושני השוורים הם בבעלות ישראל, לא בשור של הקדש או הפקר; (ב) גוי – שורו שהזיק חייב נזק שלם, ואם ניזוק פטור. (א-ד)

• יום שני, כ"א ניסן •

פרק ט' – מעוברת

הדין: העובר נחשב חלק מאימו לכל דבר, הן לענין גביית הנזק ממנו, והן לענין תשלום הנזק עליו. וכל דיני נזקים מותנים בכך שהמוציא מחברו עליו הראיה, וניתן לגבות רק מדבר מוכח (כמפורט). (א-ד)

פרק י' – שור שהמית

הדין: בעל-חי שהרג אדם, נסקל, ובלבד שעשה זאת מיוזמתו ובכוונה. הבעלים חייב בכופר אם הבעל-חי היה מועד והרג מחוץ לרשותם. (א-ד)

פרק ח' – מאזני צדק

הדין: יש לייצר מאזניים וכלי מדידה מדויקים ביותר, ולוודא שאין הם עלולים להשתנות מסיבה כלשהי, כגון מצד סוג החומר. וחובת התוספת לשם ההכרעה מוטלת על המוכר (כמפורט). [א-כ]

פרק ט' – הגונב נפש

הדין: א) אסור לגנוב בני אדם. וחייב מיתה אם גנב יהודי שאינו מבני ביתו, והכניסו לרשותו ושיעבדו ומכרו; ב) מותר להרוג גנב הבא במחתרת, ובתנאי שיתכן שהלה בא להרוג. [א-ג]

פרק ב' – תשלומי כפל

הכלל: חיוב כפל קיים רק בגניבת מטלטלים שגופם ממון, והבעלים יהודי, והגנב הוציאם מרשותו. [א-ח]

פרק ג' – חיוב התשלום

פרטי הדין: א) עונש ותשלום – אינו משלם במקרה שעשה עבירה שיש בה מיתת בית דין או אם לוקה, ובלבד שחיוב העונש בא יחד עם חיוב התשלום; ב) מודה בקנס – אם הגנב הודה מיוזמתו, נפטר מהכפל והארבעה וחמישה; ג) גביית התשלום – מנכסי הגנב, והאיש נמכר כעבד אם אין לו את הקרן. [א-יז]

• שבת-קודש, כ"ו ניסן •

הלכות גזילה ואבידה

פרק א' – הגוזל

הדין: א) אסור לגזול או לעשוק בשום צורה, וחייב להחזיר את הגזילה עצמה בכל צורה, או את ערכה במקרים שונים; ב) אסור לחמוד דבר השייך לאדם אחר, ולא לפתותו עד שימכור לו. [א-ג]

פרק ב' – הגזלה

פרטי הדין: א) בכללות – משיב את הגזילה עצמה; ב) נשתנתה בידו – משיב רק את ערכה בעת הגזילה. ובתנאי שהשינוי בלתי הפיך; ג) השכיחה לאחר ייאוש – ערך השבח שייך לגזול. [א-ט]

פרק ג' – ערך הגזלה

הדין: בכללות משיב את הגזילה עצמה, או את ערכה בעת הגזילה. מלבד במקרה שנפסדה באופן בלתי הפיך, או שהתייקרה ואז נאבדה. [א-טז]

• יום חמישי, כ"ד ניסן •

פרק ד' – הטוען

הדין: שומר שטען שהחפץ נגנב, ונשבע, והתגלה כי החפץ ברשותו – משלם כפל על כל שבועה, שהרי הוא הגנב. [א-יב]

פרק ה' – הקונה מהגנב

הדין: גם אם הגנב העביר את הגניבה לאחר, היא חוזרת לבעליה. אלא שבקונה מהגנב תיקנו חכמים שהבעלים ישלם לו את עלות הקניה בהתאם לשבועתו. [א-יב]

פרק ו' – דבר גנוב

הדין: אסור לקנות דבר שכנראה הוא גנוב, בהתאם לאדם שמוכר ולסוג החפץ (כמפורט). [א-ט]

• יום שישי, כ"ה ניסן •

פרק ז' – משקל ומידה

הדין: אסור לשקול במשקל או במידה חסרים לאף אדם, וזו גניבה. ואסור אף לקיים משקולת כזו בבית. [א-יב]